

42874

Kruhi

sv. Antona Padovanskega.

(Ponatis iz „Zgodnje Danice“)

Med vsemi svetniki, katere je Bog na poseben način poveličal, se jih malo tako splošno časti, kakor sv. Anton Padovanski. Po pravici so nedavno izrekli o njem sedanji slavno vladajoči papež Leon XIII te-le pomenljive besede: „Sv. Anton ni samo svetnik mesta Padove, ampak vsega sveta.“ Komu ni znana njegova moč v stiskah in nadlogah? Kdo ga že ni klical na pomoč, zlasti, da bi našel kake izgubljene reči? V sedanjih časih pa hoče Bog, kakor se kaže, svojega služabnika še bolj poveličati in ga kot čudodelnika od nove strani pokazati, namreč kot prijatelja sirot in revežev.

V resnici poterjuje skušnja zadnjih let, da sv. Anton zlasti onim rad pomaga, ki obljubijo dati kruha ali sploh pomoči revežem, če bodo s svojo prošnjo uslišani. Vsled te skušnje se je pričelo na Francoskem novo delo ljubezni, ki ima ime: „Kruhi sv. Antona.“ Začetek in razširjanje te dobrotelne

sta taka, da moramo misliti, da je božja previdnost vmes. Naj priča ona, katere se je Bog poslužil, da je jela na ta novi način revežem pomagati. Priprosta neomožena ženska je, ki je na dobrem glasu v Tuluonu na južnem Francoskem in ki si služi vsakdanji živež s pohlevno branjarijo.

„Nekega jutra,“ pripovoduje tista oseba, „nisem mogla odpreti svoje prodajalnice, ker se je bilo v umetni ključavnici nekaj poterlo. Ključavničar, katerega sem bila poklicala, se je trudil zelo, da bi odperl ključavnico, toda brez uspeha. Ko mu je poterpežljivost že pohajala, mi reče: ‚Grem domov po potrebno orodje, s katerim bom vrata vlomil, zakaj nemogoče je, drugače odpreti.‘ Ko je bil odšel, mi je prišlo na um to-le: Če obljubiš nekaj kruha za reveže, ti bode morda sv. Anton pomagal, da se bodo dala vrata odpreti, ne da bi je bilo treba vlomiti. V tistem trenutku pa se je bil povernil ključavničar z enim pomagačem. Rekla sem jima: Draga prijatelja, prosim, poskusita še enkrat s ključem. Ravnokar sem obljubila sv. Antonu kruha za njegove reveže, morda nam vendar ta dobri svetnik pomaga. Res je ključavničar poskusil še enkrat, in glej, prvi ključ, ki ga je vtaknil v zlomljeno ključavnico, je odperl brez težave, kakor da bi bil narejen nalašč za to ključavnico. Kako smo se začudili vsi, ki smo, videli! — Od onega dne smo jaz in moji znanci vse svoje težave priporočali sv. Antonu in sicer vedno z obljubo, da hočemo dati kruha revežem, če nas usliši. In ne moremo se dosti načuditi in zahvaliti za mnogotere milosti, katere smo prejeli po njegovi priprošnji.“

Gospodičina Alojzija Bouffiêr (čitaj: Bufijé) — to je ime začetnice tega dobrodelstva — in njene pobožne prijateljice pa niso bile dolgo same osrečevane po sv. Antonu. Stvar se je kmalu razznanila in čudežna usliševanja so se množile prav tako, kakor darovi za kruhe sv. Antona. Meseca aprila l. 1893 je prišlo 2085 frankov (krog 900 goldinarjev) v pušice za milodare, ki stojé pred podobo čudodelnikovo v prodajalnici gospodičine Bufijé. Darovi so prihajali ne le iz različnih krajev na Francoskem, ampak tudi iz Avstrije, Italije in od drugod. Zato se je pa tudi sv. Anton skazoval res velikodušnega. Silno veliko dobrot je že skazal svojim častilcem, od katerih naj jih le nekaj povem po francoskem časniku („Messenger de S. François,“ Poslanec sv. Frančiška).

Uboga žena nekega delavca in mati nagovori svetnika z besedami: „Usmiljeni svetnik, moj sin je že štiri leta star in še nič ni sprehodil. Vsi zdravniki pravijo, da bode vedno hrom ostal. Ker si tako mogočen in dober, izprosi mu od Boga milost, da bode mogel hoditi. Za plačo ti obljubim 15 frankov (7 gld.), če bode že v enem tednu hodil, 10 frankov, če bode v štirinajstih dnevih, 5 frankov, če bode hodil v enem mesecu.“ Precej drugi dan je bil otrok ozdravljen. Brez vsake podpore je hodil ter tekkel naproti očetu, vračajočemu se domov iz vojaške orožnice.

Zopet neki drugi čiovek je bil v hudi zadregi, ker ni mogel najti stanovalcev za svojo sedemnadstropno hišo. Zateče se tudi on k sv. Antonu in mu obljubi 35 frankov, ako bo uslišan. Zdajci se pa oglase ljudje za stanovanja.

Neki gospod je bil za smert bolan, pa o Bogu ni hotel ničesar slišati. Močno užaljena njegova hči, ki je že dolgo molila za njegovo spreobrnjenje, se oberne k sv. Antonu in mu obljubi 20 frankov za reveže, ako bi bila uslišana. Takoj prihodnjo noč spne se umirajoči, takorekoč vznemirjen v spanju, in vpraša čuvaja: „Jeli tukaj? Jeli tukaj?“ „„Duhoven?““ vpraša čuvaj, „„da, tukaj je.““ Bilo je polnoči. Poklicali so precej duhovna, kateremu se je bolnik izpovedal. Očividno in odkritoserčno se je kesal svojih grehov. Uro pozneje je izdihnil svojo dušo.

Pomorski vojaki, častniki in njihovi poveljniki, pridejo pred potovanjem najpoprej k sv. Antonu in mu obljubijo vsak mesec neko gotovo vsoto za kruh ubožcem, ako bodo vsake nesreče na potovanju obvarovani.

Pred kakima dvema letoma je prejel neki duhoven v francoskem mestu Poatjé iz Pariza pismo s sledečo vsebino: „Ko sem se na potovanju nekoliko časa v mestu Poatjé mudil, šel sem radoveden v vašo cerkev poslušat govornika. Ganjen po čudoviti moči sv. Antona Padovanskega, o katerem sem ondi slišal, obljubil sem 5 frankov revežem vašega mesta, če bodem srečen pri svojem podjetju. Stvar se je v resnici dobro iztekla, radi česar sem bil zelo ginjen in prešinjen; pošiljam Vam po poštni nakaznici obljubljeno vsoto. Če pridem zopet v Poatjé, šel bodem vnovič poslušat vašega govornika.“

Naj navedem tudi dogodbi, ki sta se dogodili meseca oktobra l. 1894. v naših krajih. Neki, pisatelj teh verstic dobro znan tergovec, ima v K. veliko tovarno za usnje. Omislil je za nje nov stroj za okro-

glih 4000—5000 goldinarjev. Ko je stroj jel delovati, je spridil več kot polovico kož in tergovec je menil, da je ob tisočake, katere je dal za stroj. Tu se spomni, kaj je čital o „kruhah sv. Antona“. Obljubi dati 5 goldinarjev za kruh revežem, če ga sv. Anton usliši in bo stroj jel dobro delovati. In glej, od ti-stega dne dela stroj prav po želji tergovčevi.

Nekemu drugemu znancu je bilo v istem času ukradenih krog 100 goldinarjev. Vse poizvedovanje po tatu ali denarju je bilo zastoj. Kar se oglasi neka pobožna oseba, češ, denar boste dobili nazaj, jaz molim v čast sv. Antonu. In res! Ni preteklo teden dnij, ko dotični gospod dobi nazaj skoro ves denar, ki je bil „ubožni denar“, t. j. vstanovni denar, namenjen za reveže.

Gotovo, težko bi kedaj končali, ako bi hoteli naštetih vse čudovite dogodbe, katere so se zgodile po priprošnji sv. Čudodelnika.

Treba nam je le še nekaj opomniti glede raz-deljevanja onih kruhov sv. Antona med ubožce. Naj govori zopet začetnica tega bogoljubnega dela. „Na-pravili smo si,“ pripoveduje gospica Bufijé, „zapisek sirotišnic in pa ponižnih sestrá za uboge in sicer v vsej okolici. Berž ko je kaj denarja v blagajnici, vprašamo oni dobrodelni zavod, ki po zapisku pride na versto, kateri dan bi radi dobili kruha. Določeni dan dobi zavod po številu gojencev 50, 80 ali 100 *kg* kruha. Ko otroci potem zagledajo v obednici lepe bele kruhe, sklenejo ročice ter opravijo pobožno mo-litev v čast sv. Antonu.

To mora ljubemu svetniku gotovo zelo všeč biti, ker močno blagoslavlja to delo ljubezni.

Blagoslavlja ga v resnici ne samo v Tulonu ampak tudi v Antverpnu. kjer je nastalo šele pred kratkim in se je razdelilo že več nego 10.000 kruhov. Nekaj mesecev je, odkar se je tam začelo, in tudi tam služi neka kerščanska devica sv. Antonu kot miloščinarica. Ubožni in vzgojni zavodi za revne, otroke, pa tudi drugi reveži onega mesta so že dobili mnogo belega kruha sv. Antona. — Na Francoskem se je delo hitro razširilo in biva po mestih: Lijon, Valencija, Monpelié, Grenoble, Nizza, sploh na vsem jugu, odkoder se širi proti severu.

V mestu Vannes na Britanjskem se je bogoljubno početje pričelo vpričo škofa v cerkvi Karmeličanov, in pa slovesno.

Naj bi se ta pobožnost v čast sv. Antona prav daleč razširila! Sv. Anton se večkrat slika z Detetom Jezusom, ki je Kruh življenja. Ako torej eni dajejo zemeljskega kruha ubožcem v čast sv. Antonu, reveži pa ga po sv. Antonu prejemajo, se lahko oboji na ta način bolj in bolj približujejo po ljubeznjivem svetniku nebeškemu Kruhu, ki je Jezus Kristus, velehvaljen na vekov veke. — Amen. —

Vincencijev brat.

